

Nr 385.

Av herrar **Lindberg** och **Hansson** i Skediga, om upphävande av reglerna om summa revisibilis.

I en vid 1948 års riksdag väckt motion (nr II: 67) yrkades, att riksdagen måtte besluta sådan ändring av 54 kap. 12 § rättegångsbalken, att paragrafens första stycke utginge. Yrkandets innebörd var den att bestämmelsen om summa revisibilis skulle försvinna och talan mot hovrätts dom till högsta domstolen skulle få ske utan hänsyn till värdet av vad parten tappat i hovrätten. Ifrågavarande bestämmelse tillkom ursprungligen för att begränsa högsta domstolens arbetsbörda, ehuru efter mycken tvekan.

Första lagutskottet uttalade i sitt utlåtande över nämnda motion, nr 11, att det då ännu var omöjligt att överblicka i vad mån högsta domstolens arbetsbörda kunde komma att påverkas av den då nyligen genomförda rättegångsreformen. Skulle det emellertid visa sig, att denna ledde till en mera avsevärd minskning av antalet mål, som droges under högsta domstolens prövning, och till en lindring av domstolens arbetsbörda över huvud, borde enligt utskottets mening tagas under övervägande om och i vad mån de nu gällande begränsningarna i rätten att fullfölja talan till högsta domstolen kunde mildras.

Sedan nu två år gått, kan situationen bättre överblickas. Det har därvid visat sig att högsta domstolens arbetsbörda efter hand nedgått. Detta förhållande har bl. a. tagit sig uttryck i det förhållandet att antalet revisionssekreterare efter hand minskats. I enlighet med första lagutskottets uttalande bör därför nu enligt vår mening övervägas att avskaffa den för rättskänslan kränkande regeln, som säger att möjligheten att få sin sak prövad i högsta instans skall vara beroende av tvisteföremålets värde.

Med stöd av det anförda få vi hemställa,

att riksdagen måtte företaga sådan ändring av 54 kap. rättegångsbalken, att reglerna om summa revisibilis upphävas.

Stockholm den 25 januari 1950.

Carl Lindberg.

K. E. Hansson
i Skediga.